

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobkyně **M. J.**, zastoupené JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou se sídlem Pardubice, Sladkovského 484, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **obec Střítež**, se sídlem Střítež 39, okres Pelhřimov, zastoupené JUDr. Jiřím Dlouhým, advokátem se sídlem Pelhřimov, Pražská 1156, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2011, č. j. KUJI 19980/2011 ODSH 102/2011 – Ma/RODV,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 10. 3. 2011, č. j. KUJI 19980/2011 ODSH 102/2011 – Ma/RODV, a rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov ze dne 7. 12. 2010, č. j. OD/1734/2009-38-R/Če, **se zrušují** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 10 712 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její právní zástupkyně JUDr. Jarmily Černé, advokátky se sídlem v Pardubicích, Sladkovského 484.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov (dále jen „stavební úřad“) ze dne 7. 12. 2010, č. j. OD/1734/2009-38-R/Če. Tímto rozhodnutím stavební úřad vydal dodatečné stavební povolení pro stavbu: „*Oprava místní komunikace v místní části Krumvald*“ na částech pozemků: pozemkové parcely s parcelními čísly 406/1, 420 a 427 v katastrálním území Krumvald (dále též „stavba“).

[2] Jednalo se o opravu stávající místní komunikace ve vlastnictví obce Střítež spojující místní část Krumvald s obecními lesy. Oprava byla provedena v celé šířce stávající komunikace. Stávající stav komunikace vykazoval vyjeté koleje s vytlačeným středem, vlivem poškození vrchních i podkladních vrstev komunikace od lesní a zemědělské techniky. V místě napojení na silnici III. třídy vede opravovaná komunikace kolem nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně zapsaných na LV č. 76 pro katastrální území Krumvald.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně včas žalobu. Namítla, že stavební úřad ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí vydal podle § 115 ve spojení s § 129 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“). Správní orgán však měl věc posoudit a věc rozhodnout podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Žalovaný tuto nezákonnost ignoroval a nesprávně uvedl, že stavební úřad postupoval dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, ačkoli to z rozhodnutí stavebního úřadu nevyplývá. Odvolací orgán tak přezkoumával rozhodnutí podle jiného ustanovení zákona, než které aplikoval správní orgán prvního stupně.

[4] Stavební úřad neposuzoval, zda stavba splňuje požadavky ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí nijak neodůvodnil, proč dospěl k závěru, že uskutečněním stavby nejsou ohroženy veřejné zájmy ani nepřiměřeně omezena či ohrožena práva a oprávněné zájmy účastníků řízení (viz strana 8 odůvodnění). Rozhodnutí neobsahuje dostatečné odůvodnění, což jej činí nepřezkoumatelným.

[5] Navýšením nivelety došlo k tomu, že voda, která stéká do komunikace, teče na pozemek žalobkyně a tam se drží několik dnů. Před opravou voda stékala po komunikaci, která od nepaměti tvořila koryto pro odtok vody z okolních luk a polí. Na okolních pozemcích jsou vybudovány kanály, které ústí právě do komunikace. Kvůli opravě komunikace, jejímu navýšení, se voda roztéká na pozemek žalobkyně, konkrétně na nádvoří, kde se drží i několik dnů. Tím dochází k podmáčení nemovitosti žalobkyně a jejímu postupnému destruktivnímu poškození.

[6] Vzhledem k uvedenému je dle názoru žalobkyně stavba v rozporu s veřejným zájmem a v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu dle vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby.

[7] Stavební úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že stavba je zcela dokončena, což však odporuje skutečnosti, jelikož stále chybí žlab pro odtok vody. Přestože žalovaný na několika místech napadeného rozhodnutí uvedl, že stavba není dosud dokončena, nepovažoval rozhodnutí stavebního úřadu, které tvrdilo opak, za vadné. Výrok rozhodnutí stavebního úřadu nemá oporu v odůvodnění a je v rozporu se skutkovým stavem věci.

[8] Pokud rozhodoval stavební úřad na základě § 129 odst. 4 stavebního zákona, měl zároveň stavebníka vyzvat k podání žádosti o vydání kolaudačního souhlasu, což se však nestalo.

[9] V obou rozhodnutích správních orgánů nebyly řádně datem narození označeny fyzické osoby, které byly účastníky řízení. Žalobkyně rovněž poukázala na nesprávné zařazení seznamu účastníků řízení do odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu.

[10] S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[11] Ve vyjádření k žalobě žalovaný zejména uvedl, že ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7. 12. 2010, č. j. OD/1734/2009-38-R/Če, byl skutečně uveden § 129 odst. 4 stavebního zákona. Chybné užití tohoto ustanovení bylo opraveno ve smyslu § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), vydáním opravného rozhodnutí ze dne 10. 6. 2011, č. j. OD/1734/2009-48-R/Če. Co se týče označení fyzických osob v rozhodnutí, žalovaný uvedl, že dle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede v souladu s § 18 odst. 2 správního řádu označení hlavních účastníků (v tomto případě byl hlavním účastníkem žadatel). Účastníci vedlejší se v souladu s § 69 odst. 2 správního řádu v písemném vyhotovení rozhodnutí označí jménem a příjmením. Tyto podmínky byly u napadeného rozhodnutí i u rozhodnutí správního orgánu prvního stupně splněny. Žalobkyně byla v postavení účastníka vedlejšího. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

[12] K věci samé se vyjádřila podáním ze dne 9. 6. 2011 osoba zúčastněná na řízení – obec Střítež, jako žadatel o dodatečné povolení stavby a investor stavby. Popsala průběh řízení o udělení dodatečného povolení stavby a současný reálný stav v předmětné lokalitě. Stavba je již zcela dokončena, fakticky plně odpovídá zpracované projektové dokumentaci, proběhla na ní závěrečná prohlídka a byl vydán kolaudační souhlas. Stavba nyní žádným způsobem žalobkyni neškodí, ba naopak. Dodatečné povolení stavby bylo vydáno zcela v souladu se zákonnými podmínkami, a proto by měla být žaloba zamítnuta.

V. Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

[13] V replice žalobkyně uvedla, že proti opravnému rozhodnutí ze dne 10. 6. 2011, č. j. OD/1734/2009-48-R/Če, podala odvolání, jelikož jej považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné. Dle jejího názoru lze dle § 70 správního řádu opravovat jen zřejmé nesprávnosti, nikoli provádět opravu právního posouzení věci. Rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno, a nebylo z něj zřejmé, z jakého důvodu se jednalo o zřejmou nesprávnost. Dále zdůraznila, že v důsledku vydání napadeného rozhodnutí byly ohroženy veřejné zájmy i práva a oprávněné zájmy žalobkyně. Vzhledem k navýšení nivelety dochází za deště k zatopení pozemků v jejím vlastnictví a rovněž i k vytopení jejího domu, na zdech se tvoří praskliny. Komunikace dříve tvořila koryto pro odtok vody, nyní se voda, která stéká do komunikace, rozteče na její pozemek, kde se drží několik dnů.

VI. Jednání konané dne 14. 5. 2013

[14] Při jednání před Krajským soudem v Brně byla přítomna pouze žalobkyně. Zástupkyně žalobkyně již v podání doručeném soudu dne 8. 8. 2011 sdělila, že po dohodě se žalobkyní se jednání před soudem, které žalobkyně žádá, nezúčastní. Žalobkyně soudu sdělila, že souhlasí s tím, aby bylo jednáno v nepřítomnosti její zástupkyně. Žalovaný i zúčastněná osoba a její právní zástupce omluvili svou neúčast u nařízeného soudního jednání. V písemných omluvách odkázali na dosavadní písemná podání ve věci.

[15] Žalobkyně odkázala na obsah žaloby, na které setrvává. Podrobně uvedla, jaký je její náhled na dosavadní průběh řízení. Dále popsala, k jakým změnám při odtoku srážkových vod došlo vlivem realizace předmětné stavby. Jednalo se o vyjádření shodná s tím, co žalobkyně uváděla v průběhu správního řízení a co uvedla v žalobě a replice k vyjádření žalovaného.

VII. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[16] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí stavebního úřadu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, přitom shledal, že **žaloba je důvodná**.

[17] Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, týkající se nesprávnosti označení fyzických osob v rozhodnutích správních orgánů. Ztotožnil se s vyjádřením žalovaného. Dle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí označí v souladu s § 18 odst. 2 správního řádu pouze tzv. účastníci hlavní ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu. Tím byl v daném případě pouze žadatel – stavebník. Tzv. účastníci vedlejší se v souladu s § 69 odst. 2 správního řádu v písemném vyhotovení rozhodnutí označí jménem a příjmením. Tyto podmínky byly u napadeného rozhodnutí i u rozhodnutí stavebního úřadu splněny. Zařazení seznamu účastníků řízení přímo do odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu je toliko otázkou vhodné systematiky rozhodnutí a na věc samotnou nemá zásadní vliv.

[18] Žalobkyni je možno dát za pravdu, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo rozporuplné, co se týče toho, zda stavba byla v době jeho vydání zcela dokončena či nikoli. Ve výroku uvedl, že je stavba zcela dokončena a bez zřejmých odchylek, vad a nedodělků. Na druhou stranu na

jiném místě výroku i v odůvodnění předpokládal dodatečně vybudovaný betonový žlab nahrazující odtokovou rýhu podél parcely č. st. 14/1, ve vlastnictví žalobkyně.

[19] Tento rozpor však odstranil žalovaný. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, že stavba nebyla ke dni vydání tohoto rozhodnutí dokončena (viz str. 6 odst. 3 či str. 7 odst. 5). Chybělo umístit betonové žlabovnice mezi komunikaci a nemovitost žalobkyně. Tento betonový příkop ve spojení s odvodňovacím žlabem acodrain vedeným napříč komunikací a trubním vedením vyústěným do silničního příkopu pak měl vyřešit i problémy s odvodem srážkových vod.

[20] Soud v této souvislosti konstatuje, že se ztotožňuje s ustálenou judikaturou v tom, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek (od zahájení řízení až do právní moci konečného rozhodnutí) a není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, resp. vady jeho rozhodnutí včetně doplnění a zpřesnění odůvodnění. (k tomu blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-99; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[21] Pro posouzení dalších námitek vznesených žalobkyní byla klíčová následující ustanovení § 129 stavebního zákona.

§ 129 odst. 1 písm. b)

„Stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby [...] prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním [...].

§ 129 odst. 2

Stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území,

b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,

c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

§ 129 odst. 3

U stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v

tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

§ 129 odst. 4

Bude-li předmětem dodatečného povolení stavba již dokončená, může v něm stavební úřad vyjádřit souhlas s jejím užíváním. U dokončené stavby, kterou lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu, vyzve stavební úřad stavebníka k podání žádosti o jeho vydání.“

[22] Žalobkyně namítala, že stavební úřad vydal ve věci rozhodnutí podle § 115 ve spojení s § 129 odst. 4 stavebního zákona. Měl však věc posoudit a rozhodnout podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Žalovaný tuto nezákonnost ignoroval a nesprávně uvedl, že stavební úřad postupoval dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, ačkoli to z rozhodnutí stavebního úřadu nevyplývá.

[23] Jak soud zjistil z obsahu správního spisu, v průběhu celého správního řízení nebylo pochyb o tom, že předmětem řízení bylo vydání dodatečného stavebního povolení ke stavbě „*Oprava místní komunikace v místní části Krumvald*“. Je zřejmé, že stavební úřad, i když ve výroku rozhodnutí o dodatečném povolení stavby odkázal na § 129 odst. 4 stavebního zákona, podle tohoto ustanovení nepostupoval, tedy nevyslovil souhlas s užíváním již dokončené stavby, ani nevyzval stavebníka k podání žádosti o vydání kolaudačního souhlasu. Naopak v souladu s § 115 odst. 1 stavebního zákona stanovil, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu. Chybný odkaz na § 129 odst. 4 stavebního zákona byl tak zjevnou chybou v psaní, která byla napravena opravným rozhodnutím ze dne 10. 6. 2011, č. j. OD/1734/2009-48-R/Če. Tuto chybu ostatně žalobkyně v průběhu správního řízení nenamítala, a evidentně jí tak nezpůsobovala problémy při porozumění daného rozhodnutí.

[24] Pro dodatečné povolení stavby musí stavebník, popř. vlastník, prokázat skutečnosti dle § 129 odst. 2 stavebního zákona.

[25] Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108), podle kterého „*Pokud v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 stavebního zákona z roku 2006 stavebník nebo vlastník stavby prokáže splnění podmínek vymezených v uvedeném ustanovení, stavební úřad stavbu povolí.....*“

[26] Jak soud zjistil, stavební úřad se ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval splněním podmínek pro dodatečné povolení stavby, které jsou uvedeny v § 129 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona. Žalovaný poté pouze konstatoval, že stavební úřad věc dle § 129 odst. 2 stavebního zákona posoudil, aniž tento závěr blíže rozvedl. Žalobkyně však v uvedené souvislosti nevznesla žádné konkrétní námitky, nezpochybnila, že by podmínky uvedené pod písm. a) a b) nebyly splněny. Pouze uvedla, že stavební úřad nepostupoval podle § 129 odst. 2 stavebního zákona.

[27] Dále žalobkyně konkrétně namítala, že se stavební úřad nezabýval naplněním podmínek dle § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Vyslovila názor, že stavba je v rozporu s veřejným zájmem a s obecnými požadavky na výstavbu. Žalobkyně porušení veřejného zájmu spatřovala v tom, že stavba způsobuje podmáčení její nemovitosti, následkem je

destrukce nemovitosti. Poukazovala na to, že stavbou došlo ke změnám v dosavadních poměrech při odtoku srážkových vod. Žalobkyně odkázala na definici veřejného zájmu uvedenou v § 132 odst. 3 písm. c) a d) stavebního zákona

[28] Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že se stavební úřad ve svém rozhodnutí podrobně vypořádával s námitkami žalobkyně. Důkladně se zabýval projektovou dokumentací předmětné stavby. V závěru konstatoval, „že *projektová dokumentace stavby splňuje obecné technické požadavky na výstavbu a že uskutečněním stavby nejsou ohroženy veřejné zájmy ani nepřiměřeně omezena či ohrožena práva a oprávněné zájmy účastníků řízení*“ (viz str. 8).

[29] Soud připomíná, že dle § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona podmínkou dodatečného povolení stavby není splnění podmínky, že projektová dokumentace není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, ale že samotná stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu. Nicméně z obsahu rozhodnutí stavebního úřadu je zřejmé, že stavební úřad soulad stavby s obecnými požadavky na výstavbu vyhodnotil. Posouzení obecných technických požadavků na výstavbu prostupovalo celým odůvodněním rozhodnutí a bylo tím hlavním, co se v rozhodnutí posuzovalo. Stavební úřad řádně vypořádal námitky účastníků řízení a jeho úvahy byly navíc doplněny rozhodnutím žalovaného.

[30] Jinak tomu ovšem je, pokud se týká souladu s veřejným zájmem stanoveným zvláštním právním předpisem. Zde stavební úřad pouze uvedl, že „...*uskutečněním stavby nejsou ohroženy veřejné zájmy...*“, aniž tento svůj závěr blíže odůvodnil. Neuvedl, jaké skutečnosti v této souvislosti zvažoval.

[31] Pokud se týká otázky posouzení souladu předmětné stavby s veřejným zájmem stavebním úřadem a obsahu odůvodnění tohoto závěru, soud vycházel z rozsudku zdejšího soudu ze dne 8. 9. 2006, č. j. 29 Ca 184/2004-48, podle kterého „*Z rozhodnutí vydaného podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 musí být zcela seznatelné, že stavebník splnil požadavky stavebního zákona, a proto bylo možno stavbu či stavební úpravu dodatečně povolit. Rozhodnutí musí obsahovat relevantní zjištění, úvahy a zdůvodnění, proč je stavba či stavební úprava v souladu s veřejným zájmem (včetně vyloučení možnosti zasahování do jiných práv) a právními předpisy (stavební zákon z roku 1976 a vyhláška č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu), přičemž jeho závěry musí mít oporu v provedeném dokazování. Nestačí obecné konstatování, že „stavba není v rozporu s veřejným zájmem“ nebo že „stavebník prokázal soulad stavby s veřejným zájmem“.*“ (S účinností od 1. 1. 2007 byl stavební zákon z roku 1976 nahrazen zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu a úprava týkající se dodatečného povolení stavby, dříve obsažena v § 88 odst. 1 je obsažena v § 129 odst. 2).

[32] Stavební úřad tedy pochybil, pokud svůj závěr, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem, nijak neodůvodnil. V dalším řízení tuto vadu napraví a s ohledem na konkrétní okolnosti případu vyhodnotí, zda je předmětná stavba v souladu s veřejným zájmem. Přihlédne k námitkám vzneseným žalobkyní a vyhodnotí, zda skutečnosti žalobkyní uváděné představují veřejný zájem.

[33] Pokud se týká výkladu pojmu „veřejný zájem“, soud cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 11/2003-164 ze dne 23. 10. 2003, podle kterého „*Veřejný zájem je pojmem, který právní řád České republiky výslovně obsahově nevymezuje, nicméně, který se vyskytuje v celé řadě právních předpisů. Jde tedy o tzv. neurčitý právní pojem. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby posoudil, zda konkrétní případ patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli. Mnohdy mu dává vodítko tím, že se snaží uvést co nejvíce charakteristických znaků věcí nebo jevů, které má neurčitý právní pojem zahrnovat. Stejně tomu tak je i v § 88 odst. 1 písm. b/ stavebního zákona, který stanoví, že stavební úřad nařídí vlastníku stavby odstranění stavby postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Uvedené ustanovení umožňuje stavebnímu úřadu nenařídít odstranění stavby, respektive stavbu dodatečně povolit v případě, že je tato stavba v souladu s veřejným zájmem. Z povahy věci lze dovodit, že se jedná o takový zájem, který lze označit za obecný či veřejně prospěšný, případně za zájem společnosti jako celku. Takový zájem nemůže být v rozporu s platnými právními předpisy.*“

VIII. Závěr a náklady řízení

[34] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobkyně zčásti důvodnými a napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Stavební úřad ve věci opětovně rozhodne, přičemž své rozhodnutí důkladně odůvodní, aby bylo zřejmé, zda stavebník prokázal splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 2 stavebního zákona pro dodatečné povolení stavby. Vyhodnotí zejména, zda stavba není v rozporu s veřejným zájmem stanoveným zvláštním právním předpisem. Soud připomíná, že v dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil /§ 78 odst. 1, 3, 4 a 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)/.

[35] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náhrada za odměnu advokátky, která žalobkyni v průběhu řízení zastupovala i náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v tomto případě za tři advokátem učiněné úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a další písemné vyjádření ve věci) a tři režijní paušály, tedy ve výši 3 x 2 100 Kč a 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 7 200 Kč. Protože advokátka žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 512 Kč, odpovídající dani, kterou je

advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Celkem jí tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 10 712 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení (ostatně osoba zúčastněná na řízení takové důvody ani netvrdila).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. května 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu